

sikkert tilsagn om rask ekspedisjon når enkelte ytterligere opplysninger var innhentet.

10/10 sender jeg alle ønskede data, hvorpå man venter — venter! Ved nyttårstider blir det klart for enhver at man med meget raske skritt iler mot den forjettede avslutning på elendigheten, enhver tenker jo på sitt og vi i T.T. skjønner det vil bety meget å få saken ut av verden før kapitulasjonen.

5/1 1945 sender jeg et bønnskrift igjen til departementet — samme negative resultat. Som en siste utvei prøver jeg trollmannen A. Backer, sekretæren i DNT og i brev av

14/2 ber jeg ham ta seg en tur og undersøke om der er folk i live i departementet. Backers beretning av

24/2 forteller om personskifte, vansker med å finne papirene etc., men selvsagt med løfter om at de snarest skal ta seg av saken. Han antydte at det kanskje ville være gunstig å sende gjenparter av alle tidligere skriv, men da melder jeg pass! Det var tross alt viktigere ting å syse med i innspurten, og den i og for seg triste ting at saken ikke ble ordnet før kapitulasjonen laget ikke noe merkbart skår i gledesrusen.

8/6 har jeg attér en hyggelig prat med byråsjef Leivestad, som kategorisk meddeler at alle utbetalinger er stanset pr. 7/5 i påvente av stortingets behandling.

Som en avrunding på denne lange historie får jeg da fortelle til slutt at jeg i oktober 1945 avla min siste visitt i departementet. Jeg hadde med meg hele korrespondansen med departementet. Det ble en ørkenvandring fra kontor til kontor, men jeg gav meg ikke, og til slutt fant jeg en funksjonær som virkelig hjalp meg. Ved hjelp av arkivsjefen ble *samtlig* dokumenter jeg tidligere hadde sendt tryllet fram, inklusive de som ifølge skrivet av 16/8 overhodet ikke var innkommet. Men det som virkelig var bittert å se var erstatningsdokumentene i forbindelse med stengningen av Nedalshytta. Disse var mange måneder før kapitulasjonen ferdigbehandlet av byråsjefen som hadde gitt sin påtegning om at alt var klart for utbetaling. Hvorpå det fatale dokument forstikker seg i en skuff eller en mappe! Stortinget har så ordet til sluttreplikken!

Reidar Jørgensen.

Fra Hitra

Arne Falkanger

Hitra.

Det er fjellet og skogen og hjorten.

Igrunnen er det ikke fjell, — med tinder og blåner. Det er ei tyllt gråe proletarer med bøyde, værslitte rygger. Elsfjellet er en av dem.

Igrunnen er det heller ikke skog, — med svarte vaggende åser. Det er furu. I søkkene, i botnene, i dalene og på fjellet. Furu på fjellet mot havet i vest? Det er hundre år i regn og rokk, i solgangsbris og i gnistrende fokk. Det er tusen tørre kvister og greinbrekk og sår, det er krokete klør over berg og stein på leiting etter jord. Ikke et mjukt teppe over de runde bergnakkene, men grønne klatter som lys på havet ei drivgarnnatt. Men lengst oppe har mosen rådd eneveldig i tusen år.

Og så er det hjorten. På vandring over fjellet, nede i botnene, på myrene, i søkkene, mellom furuene. Vinter og sommer. Når snøen kommer og når isen tiner. Når nordlyset drar seg som grønne ormer i månelause netter, og når skogen skjelver i varmedisen. Der før kolla kalven sin. Der slåss hjorten i brunst om hausten. Der segler ørnen over tretoppene på jakt etter hjortekalven. Der lurere jegeren med rifla under armen.....

Hitra.

Hans Fr. Strøm.